

SEAMUS HEANEY

Alamizsnás persely

De érezni, hogy tenyered tölcsérében
Ott a csörrenő, pengő alamizsnás persely,
Fedele nyílásáig csupa rézpénz,

Pennyk, félpennyk gyülekeznek
„Külföldi testvéreinknek” ... Karton volt,
De éktetős, mint egy kis kápolna,

Te hordozhattad körbe – kínálgattak
Minden ajtóban, minden adományt
Egy lyukasztással nyugtáztál a kártyán –

Meglássák, merre van a menny,
Épp ahogy a lyukas *camera obscura*
Engedi látni a fogyatkozó Napot.

Kokszpor

I.
Nem szénpor, a szén zúzaléka inkább,
A szenesember zsákszám cipelte be,
És egy sarokba zúdította,

Komor halom,
De a lapátnak lágy, engedelmes,
Nem mint a zörgő koksz.

Mikor csak készültek az esős napok,
Ott hevert kupacban, várta,
Hogy takarja, tartósítsa majd

A tüzet, a mammont
Visszafogja, és a maga módján
Megőrizzze a lángot.

II.
A hangja több
Nekem minden
Allegóriánál.

Koksz-kosz.
Szeneskanna-karistolás.
Karc-karc.

És ez a fordulat is:
„Lefojtod a tüzet” –
Minden ízében olyan szilárd,

Mint a salakkoponya,
Miután szurkos
Korallja kihúlt.

III.
Mikor aztán érte
Szalasztanak
Az esőbe,

Állj meg a szeneskamra
Sötét ajtajában,
Idd magadba

Túlérett liláját,
Nedves homoksúlyát,
Idézd fel, ahogy

Suhog és zúdul
– *Katarzis* –
A zsákból.

A padláson

I

Mint Jim Hawkins odafönt, a *Hispaniola*
Keresztfáján, alatta semmi,
Csak zöld víz és tiszta fenékfövény,

A hajó szárazon, megdőlt az árboc,
A víz fölé: odalent csíkos halak cikáztak,
S mikor eltűntek, Israel Hands feje,

Mely pár perce még gyilkosul acsargott,
Mintha támadna fel... „De hát jócskán halott volt” –
Írja a könyv –, „lelőtték, vízbe fulladt.”

II

Egy húsz éve ültetett nyírfa nőtt
Közém meg az Ír-tenger közé –
Hajótörött a padlás tetőablakában,

Egy élet árbockosarában ingó,
Sósvíz-permetben edződő fiú,
Elragadtatottan, megrészegülve

Döngő vászontól, ingó deszkaszáltól:
Alig hiszi el, hogy igaz, amit lát:
A hatalmas, habkönnyű fősudár-nyír.

III

A hall linóleumán (egykori *terra firmán*)
A nagyapám szelleme lábal át,
A hangja úgy reszket, akár a vászon

A Klubterem matinéján –
Onnan jöttem meg épp, a vetítésről.
„Na és Isaac Hands?” – kérdi –, „Isaac szerepelt?”

Névmemóriája is reszketeg,
Elvétései végérvényesek,
Mint Israel testének csobbanása.

IV
Korosodom, kiesnek a nevek,
Bizonytalankodom a lépcsőn,
Megkótyagosodtam, mint a hajósinas,

Mikor először mászik fel a hágcsón -,
Az emlékezetes lassan merül
A visszahozhatatlan fenekére,

De attól el tudom képzelni még,
Hogy a szél feltámad, felhúzzák a horgonyt,
Felpuffan a vitorla, a világ helyrezökken.

IMREH ANDRÁS fordítása

